

ВОЛИНСЬКИЙ, ЗАХІДНОВОЛИНСЬКИЙ ЧИ СЕРЕДНЬОНАДБУЖАНСЬКИЙ ГОВІР?

У статті на матеріалі діалектних текстів розглянуто фонетичні та морфологічні особливості волинського говору, виділено риси, які характеризують західноволинські говірки; підтримано ідею виокремлення в межах волинського говору середньонадбужанського говору.

Ключові слова: волинський говір, західноволинські говірки, середньонадбужанський говір, пониження артикуляції, перехід $e > a$, $i > e$.

У діалектології давно усталився поділ українського діалектного континууму на три наріччя – північне, південно-західне, південно-східне, у межах яких виділено п'ятнадцять говорів. Уперше на назви говорів (у тому вигляді, як вони подані на сучасних картах) натрапляємо на діалектологічній карті І. Зілинського 1933 р., де вчений виділив північні говори, східні говори та західні говори з докладнішим поділом на південноволинський, подільський, наддністрянський (опільський), надсянський, лемківський, бойківський, середньозакарпатський, гуцульський, покутсько-буковинський говори. Ф. Жилко на карті 1966 р. розширює класифікацію і ділить північні (поліські) говори на лівобережнополіські, правобережнополіські, волинсько-поліські і надбужансько-поліські говірки та перехідні говірки до білоруських говорів; південно-східні говори – на середньонаддніпрянські, полтавські, східнополтавські, слобожанські, степові. Класифікацію південно-західних говорів Ф. Жилко залишив майже без змін, додавши лише південнокарпатські та західнокарпатські говірки як паралельні назви до бойківських та лемківських говірок. Карта І. Матвіяса 1984 р. є узагальненням досвіду попередників: у класифікації південно-західного наріччя вчений повертається до назв говорів, поданих на карті І. Зілинського, змінивши лише південноволинський говір на волинський, середньозакарпатський – на закарпатський; у межах південно-східного наріччя з п'яти говорів, поданих на карті Ф. Жилка, залишає три – середньонаддніпрянський, слобожанський, степовий; для говорів північного наріччя запропоновано інші назви – східнополіський, середньополіський, західнополіський [1]. Така термінологічна неусталеність у наукових працях загалом небажана, але це є свідченням пошуку якомога точнішої назви для кожного діалектного утворення. Проблема полягає також у тому, що

з часу виходу останньої карти говорів української мови було мало спроб переглянути усталену класифікацію і запропонувати більш докладну з урахуванням новіших досліджень. Зокрема, йдеться про волинський говір, на неоднорідність якого вказують більшість дослідників: у його межах виділяють північноволинські і південноволинські говірки (приблизна межа – по лінії Горохів – Шепетівка – Бердичів), західноволинські і східноволинські говірки (приблизно по течії р. Стир) [2, с. 82].

Територіально волинський говір не збігається з теперішньою Волинською областю: він охоплює південні райони Волинської, Рівненської, Житомирської, північні райони Львівської, Тернопільської, Хмельницької і Вінницької областей [2, с. 82]. Не збігається він також з територією колишньої історичної Волині, на якій сьогодні побутують волинські, середньополіські та західнополіські говірки.

Існують різні думки щодо походження і статусу волинського говору як самостійного діалектного утворення. Ю. Шевельов піддає сумніву виділення волинського говору в окрему діалектну одиницю, але водночас припускає, що вона все ж могла існувати, однак її характерні риси вигубилися внаслідок міграцій людності в XIV–XV ст. [7, с. 968]. Учений зазначає, що «волинські говірки з історичного погляду радше мають трактуватися як передатна ланка в поширенні інновацій з південного заходу (наддністрянські говірки) на схід і навпаки (а інколи і як місток між північно-західними та південно-східними теренами), але не як самостійна одиниця». Це «свідчить про важливу роль Волині в збереженні єдності української мови, іноді в тяжких історичних умовах, але водночас пояснює, чому самостійний волинський (чи бодай західноволинський) діалект так ніколи і не виокремлювався» [7, с. 967–968].

Також Ю. Шевельов піддає сумніву належність волинського говору (разом із подільським) до південно-західного наріччя: їх «відносять до південно-західного наріччя тільки тому, що ці говірки не є ні північні, ні південно-східні» [7, с. 971].

Сучасний волинський говір виділяють на підставі фонетичних і морфологічних рис, які є спільними для всієї території волинського говору. Матеріалом аналізу слугували діалектні записи говірок сіл Грушів Іваничівського р-ну, Мерва Горохівського р-ну Волинської області, Кудлаївка Шумського р-ну, Білозірка Лановецького р-ну Тернопільської області, Гориця Славуцького р-ну Хмельницької області [3]:

– давні етимологічні [o], [e] в новозакритих складах як у наголошеній, так і в ненаголошеній позиції переходять переважно в [i]: *н'іч, п'іч, в'із, пан б'іг, вікна, в'ін, при віс'ку, в'із'м'ім, п'ішоб'у, п'ізніа'у, пот'ім, т'іл'ко, ск'іл'ко, б'іл'ше, п'ізн'іше, ж'інка, в'іс'ім, кам'ін'*; спорадично в ненаголошеній позиції на місці *o трапляється [o], [и]: *отчин'у, одлит'ім', х'утор, од:ати, пид викн'ом*; можливо, лексикалізовано вживається форма *надв'ури*;

– рефлексом [ě] послідовно виступає [i]: *в'ін'ок, н'імиц', д'ідун', чолов'ік, зил'ізний, т'істо, д'іти, ц'іліна, хл'іб, св'іт, об'ід, ц'ін, в'ік, л'іс, м'іс'ац', б'ід'а, б'ідн'і, б'ідн'іше, набідиліс'і, ум'і'у, р'ітко, від'іла, в'іл'ізла, вил'іт'ала, в'ітс'ів'ала, с'і'іали*; зрідка засвідчено *крéпко, крéпшиї, с'ад'аїут* поруч із *с'ід'аїут*;

– ненаголошений [e] реалізується як [и]: *ри-вол'уц'і'я, с'емиро, тип'ер, мині, чирип'ок, пташин'ата, пирино'чув'али, до мені, ним'а, шо ма'їи б'ути, най б'уди з'ара, полі ниширо'ки, п'і'атиро к'оний, ст'анім, б'удим, п'ідим, ка'жи, наруб'аїиши, забир'аїи, прил'і'аїи*.

Для консонантизму характерні такі явища:

– спорадичне збереження м'якості [ц']: *граніц'а, каган'ец', полиц'а, хл'опц'а, продавец' паралельно з продавец, жирибец, кон'ец, хл'опца, ц'у'у, ц'ому*;

– твердість [p]: *удв'ару'їут, веч'ераїут, скови-рати, град'іл', трап'ка, запраг'лі, пр'атай'мс'а, трас'ус'а, траст'і, бур'ак, б'ура, зор'а, пор'адок*;

– знеголошення дзвінкх приголосних наприкінці слова та перед глухими: *рас, колх'ос, йак'рас, пов'іс, ч'ерис, с'н'іх, ни міх, ду ніх, за-пр'іх, поб'іх, загр'ус, мот'уска, з дру'шкоїу, д'ат'ко, горопц'і, гулуц'і, нас'ампир'іт, вітко, звітки, бліс'ко, вус'ков'ати, р'оск'іш*;

– відсутність подовження в іменниках середнього роду: *цибулін'а, пл'ат'а, з'іл'а, в'іс'іл'а, д'акуван'а, нас'ін'а, жит'а*;

– наявність протетичного [г]: *погоб'ідали, з г'арміїї, гобч'істи'ї, вігорали, гор'али, гов'ечки, гин'аче, гоб'іт, гов'ес, г'ос'ін'*;

– твердість [в] перед рефлексом [e]: *п'ус'ват'іліс'а, с'в'аченаїа, ц'в'ахам'і*.

На рівні морфології вирізняють такі риси волинського говору:

– м'який [т'] у закінченнях 3-ї особи однини і множини дієслів теперішнього часу і 2-ї особи множини наказового способу: *дай'їт', граї'їут', йід'ат', б'удут'*; паралельно вживаються форми з твердим [т]: *заробл'аїут, драс'уїут, гул'аїут, п'їут, дай'їт, не знаї'їут, дог'онит, р'обл'ат, лі'жет, каж'їт*;

– усічені форми прикметників у множині: *старі й молоді, дошк'іл'ні рокі*;

– стягнені форми родового та орудного відмінків однини вказівного і присвійного займенників жіночого роду: *с'ейі, т'ейі, м'ейі, тв'ейі, с'ейу, т'ейу, м'ейу, св'ейу, тв'ейу*;

– суфікс *-ан* у пасивних дієприкметниках минулого часу: *с пор'ан'аним лиц'ем, зр'обл'аний, им'ал'аний, во'їна спр'ад'ана*;

– відсутність приставного [н] у непрямих відмінках предметно-особового займенника в сполуці з прийменниками: *до й'ого, з й'ейу, у й'ейі*.

З погляду походження серед говірок волинського говору найархаїчнішими є західноволинські, історичне коріння яких може сягати мови дулібів [7, с. 53]. Говірки Східної Волині виникли на заново заселених територіях. Як пише Ю. Шевельов, «Східна Волинь не відрізняється якимись власними рисами, цікавими з погляду історії мови. То є зона змішаних говірок, у яких сполучаються між собою риси західноволинські, подільські, східноукраїнські та (до певної міри) поліські» [7, с. 968].

На істотну відмінність західноволинських говірок від східноволинських вказував Г. Шило. Учений підкреслив схожість говірок південної Волині і Холмщини з наддністрянськими, водночас зазначив, що цими рисами західна Волинь вигідно протиставляється східній Волині. На цій основі, на думку Г. Шила, «слід виділити говірки західної частини південної Волині в окрему говіркову групу, для якої, мабуть, буде найкраща назва – середньонадбужанська, тому що ці говірки знаходяться над середнім Бугом» [8, с. 171]. На фонетичному рівні найбільше можуть важити такі особливості: перехід *e* в *a* (*стажска, ба-раг*), вимова наголошеного *и* як *e*; збереження напівпом'якшених приголосних перед давнім *i* (з *и*), збереження *i* в багатьох випадках на місці давнього *и*; перехід *a* в *e* і в дещо інших фонетичних умовах (переважно під наголосом на схід

від лінії Володимир-Волинський – Сокаль); наявність ще м'яких *ж, ч, ш, дж, р* [8, с. 171–172].

Аналіз діалектних текстів засвідчив, що більшість з рис, наведених Г. Шилом, є характерними для західноволинських говірок і не трапляються у східноволинських:

– пониження артикуляції наголошеного [е] до [а]: *дари́во* ‘дерев’о’, *пире́до смарт’а́йу* ‘перед смертю’, *на дру́гий дан’* ‘на другий день’, *дас’ за пара́ дан’* ‘десь за пару день’, *у́мар ба́т’ко* ‘вмер батько’, *да́йакий* ‘деякий’, *коло са́би* ‘коло себе’; зрідка в ненаголошеній позиції: *най бу́да* ‘най буде’;

– пониження артикуляції наголошеного [и] до [е]: *хусте́на* ‘хустина’, *л’уде́на* ‘людина’, *буде́нок* ‘будинок’, *те́жд’ин’* ‘тиждень’, *брече́ка* ‘бричка’, *п’и́шлэ* ‘пішли’, *ко́лэ* ‘коли’, *куде́* ‘куди’, *учипе́тис’а* ‘учепитися’, *пожине́лис’і* ‘поженилися’, *рубети́* ‘робити’, *служе́ти* ‘служити’, *варе́ти* ‘варити’, *же́ти* ‘жити’, *ше́ли* ‘шили’, *де́виц’а* ‘дивиться’, *зде́баў* ‘здебав’, *че́сти по́ли* ‘чисте поле’, *таке́й* ‘такий’, *ке́сни* ‘кисне’, *во’не́* ‘вони’;

– перехід наголошеного [а] після м'яких приголосних, шиплячих та [р] в [е], ненаголошеного – в [і]: *пр’е́ла*, *з цв’е́хом*, *бо’йе́ц’а*, *уз’е́ўс’а*, *ўз’еу́*, *прин’е́ти*, *по’рухн’е́ви*, *полотн’е́н’і*, *лиже́т*, *кип’ят’е́т’*, *зміе́кни*, *ре́дна*, *пресе́нц’а*, *т’іга́р*, *в’ігл’іда́ли*, *од’іга́лис’і*, *р’ідні́нка*, *стр’іса́ли*, але *йа́кій*, *прихо́д’ат’*, *пол’ака́лис’а*, *йармо́*, *йака́с*, *йари́на*, *з йачме́н’у*, *кл’а́мка*;

– поширення всеохопного «укання» в західноволинських говірках (реалізація ненаголошеного [о] як [у]) на протигагу асимілятивному «уканню» (перед наголошеними голосними високого піднесення) у східноволинських: *йарупла́н* ‘аероплан’, *курува́й* ‘коровай’, *лупа́ти* ‘лопати’, *сук’и́ри* ‘сокири’, *куно́плі* ‘коноплі’, *чо́бути* ‘чоботи’, *кул’і́на* ‘коліна’, *дуле́н’а* ‘долоня’, *суро́чка* ‘сорочка’, *суло́ма* ‘солома’, *гуспуда́рка* ‘господарство’, *мутузо́к* ‘мотузок’, *убру́чик* ‘обручик’, *злуд’и́ї* ‘злодії’, *пуга́но* ‘погано’, *пуй’хаў*, *вуд’аў*, *зуста́ўс’а*, *пукра́ли*, *худі́ли*, *нусі́ли*, *рубі́ли*, *муло́ли*, *мулоті́ли*, *туўклі́*, *ду шко́ли*, *ду сі́на*, *ду ха́ти*, *твуйі́*, *свуйе́*, *муйа́*, *вунá*, *убо́йе*, *убо́м*.

Ці ж риси характерні і для сусідніх західнополіських говірок північного наріччя; це пояснюють тим, що більшість переселенців прийшли туди саме з Волині [7, с. 968]:

– у наголошеній, рідше в ненаголошеній позиціях [и] заступає [е]: *му́жэ́к*, *л’уде́на*, *дубе́на*, *йале́на*, *роде́на*, *же́ти*, *же́то*, *сватé*, *штéри*, *ке́дати*, *колéс’*, *рубéла*, *побéле*, *спалéле*, *с’ватéли*, *буле́*, *воне́*, *ве́торгуйе*, *ма́те*, *грóше*, *сл’о́зе*, *забра́ле*;

– у наголошеній позиції, рідше в ненаголошеній [е] наближається до [а]: *тра́ба*, *тапа́р*, *ца́ркава*, *пара́зви*, *ва́л’ме*, *св’ача́на*, *ужа́е*, *да’ра́ва*, *ва’с’і́л’а*, *пожанéте*, *пи́ани́ц’а*, *плача́*, *чераве́ке*, *на вачорне́це*, *баро́за*;

– ненаголошене [о] зближується з [у]: *кул’і́на*, *пура́*, *вуйна́*, *по’ло’тнó*, *по’сто’лэ́*, *со’рочка*, *по’ло’тн’е́не*, *до’до́му*, *на го’р’і*, *о’дна́*, *ро’бо́та*, *гу’лу́бка*, *ку’жу́х*, *бо’ро’да́*, *мо’ло’ко́*, *Хо’ро’хо́рин*, *хо’ло́дний*;

– у більшій частині говору [а] після м'яких і шиплячих приголосних переходить в [е]: *пр’е́ди’во*, *ж’е́ба*, *ш’е́пка*, *д’е́кувати*, *т’е́жко*, *душ’е́*, *п’іе́тнц’а*, *помн’е́ла*, *т’е́гне*, *р’обл’е́т’*, *прий’жд’е́йт’*, *ч’е́сом*, *по’лоутн’е́не*, *шч’е́с’т’е*, *дэ́с’ет’*, *ўз’еу́*; але також *праде́м*, *вигл’ада́йу*, *догл’ада́йу*.

Серед наведених рис особливо цікавим є пониження артикуляції неогублених голосних переднього ряду. Це явище відоме в інших говірках, зокрема гуцульських, покутсько-буковинських, де наголошений голосний *e* перейшов у звук, середній між *e* та *a*. На Західній Волині результатом зміни *e* стало його повне перетворення на *a*: *са́рце*. Такі форми трапляються в надсянських, наддністрянських говірках, на Закарпатті, а також у деяких говірках півдня Берестейщини, що пов’язують з волинським походженням місцевих поселенців [7, с. 686].

Зміна наголошеного *e* на *a* спричинила, на думку Ю. Шевельова, також і зміну наголошеного *e* в *и*: «порожнеча, що виникла внаслідок цих змін на місці *e*, відкрила шлях до пониження артикуляції *и*. Цей останній звук у гуцульському діалекті, на Покутті та – з другого боку – на південному заході Волині дав *e*. Усі ці зміни мусили статися, принаймні на Волині, щонайпізніше в XVII ст. Під ту добу група переселенців з Волині осіла поблизу Черкас (село Байбузи), принісши цю рису: *сен* ‘насіпай’, *лесе́ця* ‘листя’» [7, с. 686]. Про стійкість цієї риси свідчить її збереження в сучасній говірці с. Байбузи, що зафіксувала Г. Мартинова. На думку дослідниці, випадки обниження виявів /u/ мають лексикалізований характер, оскільки виявлені в окремих словоформах: *се́дище*, *оде́н*, *бетéл’н’а*, *криче́мо*, *посе́димо*, *циде́лок* тощо [5, с. 28]. Г. Мартинова також підкреслює, що в говірці відсутнє розширення виявів /e/ до /a/ [5, с. 30].

Зміни /e/ > /a/, /u/ > /e/ Ю. Шевельов розглядає як частину загального процесу пониження артикуляції неогублених голосних середнього піднесення [7, с. 847]. Пониження артикуляції голосних /u/ до /e/, /e/ до /a/ на Волині вчений називає найбільш несподіваним [7, с. 967].

Унікальним це явище для волинсько-поліського ареалу вважає і Т. Назарова. Дослідниця вказала, з одного боку, на стабільність реалізації в окремих говірках [e] > [a], [и] > [e], а з другого – на відсутність у сусідніх мікроареалах навіть незначного пониження. Т. Назарова висловила припущення щодо дії зовнішнього імпульсу, яким могли бути контакти вихідної поліської системи зі стабільною реалізацією /ul/, /el/ і системи південного типу з артикуляційними зсувами у відповідній реалізації [6, с. 49].

Інший погляд щодо походження і давності переходу /el/ > /al/ висловив Ф. Климчук. Вимова голосного [a] на місці *e, *ь після твердих приголосних є однією з найхарактерніших особливостей досліджуваних ним тараканських говірок Берестейсько-Пинського Полісся. Проаналізувавши матеріал інших слов'янських мов, учений виявив, що розвиток [a] на місці *e, *ь та *ь характерний для середньословацьких, сербсько-хорватських, словенських, нижньолужицьких говірок, а також для полабської мови. Слов'янські говірки, яким властива вимова [a] на місці *e, *ь, *ь, поширені переважно в районі від р. Ясельди (притока Прип'яті) на північному сході до Адріатичного моря на південному заході. Спираючись на історичні дані, згідно з якими предки

південних слов'ян до їх переселення на Балкани жили на північ від Карпат – у Галичині, Західній Волині, на Західному Поліссі, Ф. Климчук припустив, що перехід [e] в [a] може бути наслідком впливу решток південнослов'янських говірок на Поліссі на говірки східнослов'янські [4, с. 110–111].

Брак достатньої кількості матеріалу сучасних діалектних текстів, відсутність карт на відповідні явища в Атласі української мови не дають поки що змоги окреслити межі поширення переходу [e] > [a], [и] > [e] у волинському говорі. Це явище зафіксоване переважно на території Західної Волині, яка була історичним ядром волинської діалектної групи, відповідно на теренах, розташованих на південний захід від приблизної лінії Локачі (західніше від Луцька) – Винники [7, с. 967]. Можливо, обниження артикуляції голосних переднього ряду є однією з тих характерних рис давнього волинського говору, яка «не встигла», як писав Ю. Шевельов, «вигубитися» внаслідок міграцій людності в XIV–XV ст. У кожному разі ця та інші риси, які чітко проявляються саме в західноволинських говірках, дають підстави визнати рацію Г. Шила і виділити в межах волинського говору окреме діалектне утворення – середньонадбужанський, або західноволинський, говір.

Список літератури

1. Атлас української мови : в 3 т. – Т. 2 : Волинь. Наддніпрянина, Закарпаття і суміжні землі. – К. : Наук. думка, 1988 ; Т. 3 : Слобожанщина, Донеччина, Нижня Наддніпрянина, причорномор'я і суміжні землі. – К. : Наук. думка, 2001.
2. Воронич Г. В. Волинський говір / Г. В. Воронич // Українська мова : енциклопедія. – К. : Вид-во «Укр. енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2000. – С. 82–83.
3. Говори української мови : зб. текстів / упоряд. С. Ф. Довгопол, А. М. Залеський, Н. П. Прилипка. – К. : Наук. думка, 1977. – 590 с.
4. Климчук Ф. Славянські і індаєвропейські зв'язи тараканських гаворак (рэфлекс *e, *ь > [a]) / Ф. Климчук // Західнополіський діалект у загальноукраїнському та всеслов'янському контекстах : зб. наук. пр. – Вип. 4. – Луцьк : РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2007. – С. 109–114.
5. Мартинова Г. Середньонаддніпряньський діалект. Фонологія і фонетика / Г. Мартинова. – Черкаси : Тясмин, 2003. – 368 с.
6. Назарова Т. В. К характеристике украинского волинско-полесского вокализма / Т. В. Назарова // Общеславянский лингвистический атлас : материалы и исследования. 1970. – М. : Наука, 1972. – С. 40–64.
7. Шевельов Ю. Исторична фонологія української мови / Ю. Шевельов. – Харків : Акта, 2001. – 1054 с.
8. Шило Г. Ф. Південно-західні говори УРСР на північ від Дністра / Г. Ф. Шило. – Львів : Вид-во Львів. держ. пед. ін-ту, 1957. – 254 с.

L. Dyka

VOLYNIAN, WESTERN VOLYNIAN OR MIDDLE BUHIAN DIALECT?

*The article deals with the names of Ukrainian dialects on the maps of I. Zilynskyj, F. Zhylyko, I. Matviyasy; it suggests revising the traditional classification and distinguishing Middle Buhian (or Western Volynian) dialect within Volyn dialect. It is emphasized that from the point of view of origin, Western Volynian dialect is archaic; and Eastern Volynian dialect was formed on the newly populated territories. Some phonetic and morphological features common for Western Volynian and Eastern Volynian dialects, are considered on the material of dialectal texts, with singling out their different features. E.g., common features: [i] in place of *e, *o, *ě: н'ич, н'ич, в'из, нан б'из, в'инок; palatalized [ɟ]: граніц'а, каганец', non-palatalized [p]: вечерайт, б'ура, зорá, порáдок; prothetic consonant [z]: нозобідали, з гáрмії, зóс'ін', etc. Specific features of Western Volynian dialect include: pronunciation of stressed [e] as [a]: да́руво, да́уакуї; pronunciation of stressed [u] as [e]: хустéна, л'удéна, будéнок; pronunciation of stressed [a] depending*

on the position as [e]: *np'éла, з цв'эхом, бo'йеу'a*; pronunciation of unstressed [a] as [i]: *m'izáp, в'izл'ídáли, од'izáлиц'i*; "ukannia", i.e. pronunciation of unstressed [o] as [y]: *йаруплáн, курува́й, лунáти*.

The article also describes different views of linguists on the transition [e] > [a] and [u] > [e]. This phenomenon is known in Hutsul, Pokuttia-Bukovynian, Upper Sannian, Upper Dnistran, Transcarpathian and other Ukrainian dialects. Development of [a] in place of *e, *ь and *ъ is characteristic of Central Slovak, Serbian, Croatian, Slovenian, Lower Sorbian dialects and for the extinct Polabian language. F. Klimchuk has offered an idea that the transition [e] > [a] can be explained by the influence of the remains of Southern Slavic dialects on Eastern Slavic dialects of Polissia.

It can be assumed that transition [e] > [a] is characteristic of old Volynian dialect. Its preservation in the modern Western Volynian dialect, as well as other features that are absent in Eastern Volynian dialect, give the reason to support H. Shylo's idea and to distinguish a separate dialectal formation within the Volyn dialect: Middle Buhian (or Western Volynian) dialect.

Keywords: Volynian dialect, Western Volynian subdialects, Middle Buhian dialect, lowering of articulation, [e] > [a] and [u] > [e] shifts.

Матеріал надійшов 20.11.2015

УДК 81'42:004.738.5

P. Zernetsky

THE PANDISCOURSE OF THE INTERNET

Quantitatively and qualitatively new phenomenon of global integrative mental speech activity of the participants of all the discourses in the Internet that is provided by them and is implemented by them can be analyzed as the pandiscourse of the Internet.

Keywords: pandiscourse, Internet, semantic, sigmatic, pragmatic, syntactic parameters.

Global Internet sphere grows "with the speed of thought" presenting new possibilities of communication to the Internet community. Taking into consideration the fact that the number of Internet users grows extremely rapidly one can say that the humanity plunges more and more into communication depths. At the same time the growth of the Internet and its global role are determined not only by mechanistic increase of its software,

hardware and the number of users. One can observe quantitatively and qualitatively new phenomenon of global integrative mental and speech activity of the participants of the discourse of the Internet which supply and develop its functioning that can be named "pandiscourse" of the Internet.

The Internet not only develops "with the speed of thought" and transfer thoughts with the electronic speed. It is filled with mental speech context with the